

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 2010-2011

16 FÉVRIER 2011

Proposition de loi réglant les conséquences de l'hébergement égalitaire des enfants chez les deux parents après la séparation

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT
N° 49.004/2
DU 26 JANVIER 2011

Le Conseil d'État, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Président du Sénat, le 7 décembre 2010, d'une demande d'avis, dans un délai de trente jours prorogé jusqu'au 31 janvier 2011 (1) sur une proposition de loi «réglant les conséquences de l'hébergement égalitaire des enfants chez les deux parents après la séparation» (doc. Sénat, 2010-2011, n° 5-498/1), a donné l'avis suivant :

La portée de la proposition

1.1. La proposition de loi à l'examen tend, ainsi que ses développements le confirment, à «régler les nombreuses conséquences que [l]e système [d'hébergement égalitaire des enfants dont les parents sont séparés] peut avoir dans la pratique» (2), spécialement en «permettant] une inscription [de ces enfants] aux deux adresses» (3), à savoir simultanément à celles des deux parents.

À titre principal, elle pose le principe du «double domicile» des enfants ainsi concernés et elle organise des effets de cette nouvelle réglementation dans certaines législations, le Roi étant habilité pour le surplus à «mettre en conformité avec la présente loi les lois relatives aux allocations familiales, aux mutualités et à l'assurance maladie-invalidité ainsi que le Code des impôts sur les revenus».

Voir :

Documents du Sénat :

5-498 - 2010/2011 :

N° 1 : Proposition de loi de M. Swennen.

(1) Par courriel du 15 décembre 2010.

(2) Proposition de loi réglant les conséquences de l'hébergement égalitaire des enfants chez les deux parents après la séparation, *Doc. Parl.*, Sénat, 2010-2011, n° 5-498/1, p. 4.

(3) *Ibid.*, p. 11.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 2010-2011

16 FEBRUARI 2011

Wetsvoorstel tot regeling van de gevolgen van het gelijkmatig verdeelde verblijf van kinderen bij beide ouders na scheiding

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE
Nr. 49.004/2
VAN 26 JANUARI 2011

De Raad van State, afdeling Wetgeving, tweede kamer, op 7 december 2010 door de voorzitter van de Senaat verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen verlengd tot 31 januari 2011 (1) van advies te dienen over een wetsvoorstel tot regeling van de gevolgen van het gelijkmatig verdeelde verblijf van kinderen bij beide ouders na scheiding» (stuk Senaat, 2010-2011, nr. 5-498/1), heeft het volgende advies gegeven :

De strekking van het voorstel

1.1. Het onderzochte wetsvoorstel strekt ertoe, zoals in de toelichting erbij wordt bevestigd, «een heel aantal praktische gevolgen te regelen» (2) die het systeem van een gelijkmatig verdeelde huisvesting van kinderen van wie de ouders gescheiden zijn kan hebben, inzonderheid door «de inschrijving [van deze kinderen] op twee adressen mogelijk [te maken]» (3), namelijk tegelijk op de adressen van beide ouders.

Het wetsvoorstel stelt in hoofdzaak het principe voorop van de «bilocatie» van de kinderen in kwestie en regelt een aantal gevolgen van deze nieuwe regelgeving in bepaalde wetgevingen, waarbij bovendien de Koning gemachtigd wordt «de wetten inzake gezinstoeslagen, ziekenfondsen en de ziekte- en invaliditeitsverzekering en het Wetboek van de inkomstenbelastingen (...) in overeenstemming te brengen met deze wet».

Zie :

Stukken van de Senaat :

5-498 - 2010/2011 :

Nr. 1 : Wetsvoorstel van de heer Swennen.

(1) Bij e-mail van 15 december 2010.

(2) Wetsvoorstel tot regeling van de gevolgen van het gelijkmatig verdeelde verblijf van kinderen bij beide ouders na scheiding, *Parl. St.* Senaat 2010-2011, nr. 5-498/1, 4.

(3) *Ibid.*, blz. 11.

La proposition prévoit également la délivrance par l'officier de l'état civil d'une attestation, appelée « carte de coparentalité », au moment où les enfants sont inscrits (1) à l'adresse de chacun de leurs parents.

1.2. L'« hébergement égalitaire » des enfants de parents séparés fait l'objet, depuis son insertion dans le Code civil par la loi du 18 juillet 2006 tendant à privilégier l'hébergement égalitaire de l'enfant dont les parents sont séparés et réglementant l'exécution forcée en matière d'hébergement d'enfant, de l'article 374, § 2, de ce Code, ainsi rédigé :

« Lorsque les parents ne vivent pas ensemble et qu'ils saisissent le tribunal de leur litige, l'accord relatif à l'hébergement des enfants est homologué par le tribunal sauf s'il est manifestement contraire à l'intérêt de l'enfant.

À défaut d'accord, en cas d'autorité parentale conjointe, le tribunal examine prioritairement, à la demande d'un des parents au moins, la possibilité de fixer l'hébergement de l'enfant de manière égalitaire entre ses parents.

Toutefois, si le tribunal estime que l'hébergement égalitaire n'est pas la formule la plus appropriée, il peut décider de fixer un hébergement non-égalitaire.

Le tribunal statue en tout état de cause par un jugement spécialement motivé, en tenant compte des circonstances concrètes de la cause et de l'intérêt des enfants et des parents. »

Le « double domicile »

2. L'attribution de deux domiciles à une personne, comme le prévoit la proposition, est source d'insécurité juridique, compte tenu de ses implications dans la mise en œuvre de diverses législations, notamment en droit judiciaire ou en droit pénal. Par son caractère général, vu son incidence sur l'application de l'ensemble des législations et réglementations faisant application de la notion de domicile, elle pourrait même avoir des effets non souhaités, en ce compris dans les textes communautaires et régionaux dans lesquels il est question de domicile.

Ainsi, par exemple, l'article 36 du Code judiciaire définit le domicile comme « le lieu où la personne est inscrite à titre principal sur les registres de la population ». Cette définition perdrait tout son sens au cas où l'enfant serait inscrit dans deux lieux.

De même, en vertu de l'article 44 de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse, à la prise en charge des mineurs ayant commis un fait qualifié infraction et à la réparation du dommage causé par ce fait, la compétence territoriale du tribunal de la jeunesse est prioritairement déterminée en fonction de la résidence des parents. Or, en cas d'hébergement égalitaire, ce critère sera déterminé en principe en fonction du domicile de l'enfant (2), cette notion étant définie par référence au droit commun formé par l'article 36 du Code judiciaire. L'application de

(1) Nonobstant le fait que l'article 3 de la proposition, qui tend à créer la « carte de coparentalité », utilise la notion d'« inscription » et évoque dès lors une formalité pouvant être liée, semble-t-il, à l'inscription des Belges et des étrangers dans les registres de la population ou dans les registres d'attente conformément au chapitre I de la loi du 19 juillet 1991 relative aux registres de la population, aux cartes d'identité, aux cartes d'étranger et aux documents de séjour et modifiant la loi du 8 août 1983 organisant un Registre national des personnes physiques, cette disposition n'insère pas le texte modificatif dans cette loi mais sous la forme d'un article 374bis nouveau du Code civil.

(2) N. Dandoy et F. Reusens, « L'hébergement égalitaire », *JT*, 2007, p. 183, note 124.

Het wetsvoorstel voorziet eveneens in de afgifte door de ambtenaar van de burgerlijke stand, van een attest, « co-ouderschapspas » genaamd, op het ogenblik dat de kinderen op het adres van elk van hun ouders ingeschreven (1) zijn.

1.2. De « gelijkmatig verdeelde huisvesting » van kinderen van gescheiden ouders is opgenomen in het als volgt geredigeerde artikel 374, § 2, van het Burgerlijk Wetboek, sinds de invoering hiervan in dat wetboek bij de wet van 18 juli 2006 tot het bevoorrechten van een gelijkmatig verdeelde huisvesting van het kind van wie de ouders gescheiden zijn en tot regeling van de gedwongen tenuitvoerlegging inzake huisvesting van het kind :

« Ingeval de ouders niet samenleven en hun geschil bij de rechtbank aanhangig wordt gemaakt, wordt het akkoord over de huisvesting van de kinderen door de rechtbank gehomologeerd, tenzij het akkoord kennelijk strijdig is met het belang van het kind.

Bij gebrek aan akkoord, in geval van gezamenlijk ouderlijk gezag, onderzoekt de rechtbank op vraag van minstens één van de ouders bij voorrang de mogelijkheid om de huisvesting van het kind op een gelijkmatige manier tussen de ouders vast te leggen.

Ingeval de rechtbank echter van oordeel is dat de gelijkmatig verdeelde huisvesting niet de meest passende oplossing is, kan zij evenwel beslissen om een ongelijk verdeeld verblijf vast te leggen.

De rechtbank oordeelt in ieder geval bij een met bijzondere redenen omkleed vonnis, en rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak en het belang van de kinderen en de ouders. »

De « bilocatie »

2. De toewijzing van twee woonplaatsen aan een persoon, zoals het voorstel hierin voorziet, is een bron van rechtsonzekerheid, gelet op de implicaties hiervan bij de tenuitvoerlegging van verscheidene wetgevingen, inzonderheid in het gerechtelijk recht en het strafrecht. Wegens zijn algemeenheid, doordat het een weerslag heeft op de toepassing van alle wet- en regelgevingen waarin het begrip woonplaats voorkomt, zou het zelfs ongewenste gevolgen kunnen hebben, en dit ook in de gemeenschaps- en gewestregelingen waarin van de woonplaats sprake is.

Zo bijvoorbeeld wordt in artikel 36 van het Gerechtelijk Wetboek de woonplaats omschreven als « de plaats waar de persoon in de bevolkingsregisters is ingeschreven als hebbende aldaar zijn hoofdverblijf ». Deze definitie zou volledig worden uitgehold ingeval het kind op de twee plaatsen zou zijn ingeschreven.

Evenzo wordt krachtens artikel 44 van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het ten laste nemen van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en het herstel van de door dit feit veroorzaakte schade, de territoriale bevoegdheid van de jeugdrechtbank in de eerste plaats bepaald door de verblijfplaats van de ouders. Bij een gelijkmatig verdeeld verblijf echter, wordt dit criterium in principe bepaald door de woonplaats van het kind (2), een begrip dat wordt omschreven onder verwijzing naar de gemeenschappelijke bepaling

(1) Niettegenstaande het feit dat artikel 3 van het voorstel, dat ertoe strekt de « co-ouderschapspas » in te voeren, het begrip « inschrijving » gebruikt en derhalve verwijst naar een vormvereiste dat blijkbaar kan worden gekoppeld aan de inschrijving van de Belgen en de vreemdelingen in de bevolkingsregisters of de wachtregisters overeenkomstig hoofdstuk I van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, voegt deze bepaling de wijzigingstekst niet in deze wet in, maar in de vorm van een nieuw artikel 374bis van het Burgerlijk Wetboek.

(2) N. Dandoy et F. Reusens, « L'hébergement égalitaire », *JT*, 2007, blz. 183, voetnoot 124.

l'article 44 de la loi précitée du 8 avril 1965 susciterait en conséquence les plus grandes difficultés.

Dans d'autres cas, la notion de « double domicile » interférerait dans des législations qui ont déjà tenu compte du fait que des enfants peuvent résider chez chacun de leurs parents séparés (1).

Le règlement des effets de l'hébergement égalitaire

3. L'objectif poursuivi par la proposition de prendre en considération, pour l'application des législations et des réglementations liant l'application de diverses règles à la domiciliation des enfants, les nombreuses situations de fait — privilégiées au demeurant par l'article 374, § 2, du Code civil — dans lesquelles les enfants concernés partagent leur vie de manière égalitaire entre le domicile de chacun de leurs deux parents, ne nécessite pas d'attribuer deux domiciles à ces enfants, ainsi que le prévoit la proposition en prévoyant que « l'officier de l'état civil du domicile des deux parents [...] inscrit les enfants à l'adresse de chacun des parents » (2).

Pour atteindre l'objectif poursuivi, il s'indique et il suffit de s'attacher aux effets des situations de fait concernées.

Il appartient en conséquence au législateur d'examiner toutes les législations en vigueur qui comporteraient des effets indésirables à l'égard des enfants vivant de manière égalitaire au domicile de leurs parents séparés et à l'égard de ces derniers. Il lui revient, sur la base de cet examen, de modifier ces législations en fonction de l'objectif poursuivi (3).

4. Pareille méthode présente l'avantage de permettre au législateur de déterminer lui-même avec précision quelles sont les modifications correspondant bien à son souhait, en tenant compte de l'ensemble des éléments pertinents relatifs aux législations en question, ce qui lui permettra également de mieux prendre en considération les principes d'égalité et de non-discrimination pour l'ensemble des situations régies par ces textes.

Ainsi, le législateur lui-même évaluera dans l'ensemble des législations concernées, particulièrement nombreuses (4), l'avantage conféré aux parents séparés hébergeant leurs enfants de manière égalitaire, ce qui lui permettra de prendre en considération la nécessité d'éviter que le choix du type d'hébergement des enfants concernés soit commandé par des motifs autres que ceux que requiert l'intérêt de l'enfant, seul critère admissible selon l'article 22bis, alinéa 4, de la Constitution et l'article 18 de la

(1) Tel est le cas par exemple les dispositions du « décret missions » de la Communauté française y introduites par le décret de la Communauté française du 18 mars 2010 modifiant le décret du 24 juillet 1997 définissant les missions prioritaires de l'enseignement fondamental et de l'enseignement secondaire et organisant les structures propres à les atteindre, en ce qui concerne les inscriptions en première année du secondaire, où il est déjà tenu compte du fait que les parents des enfants concernés peuvent être domiciliés séparément.

(2) Article 374, § 2, alinéa 5, proposé (article 2 de la proposition).

(3) Dans un souci de sécurité juridique, ces adaptations doivent être apportées dans les législations elles-mêmes, à l'instar de la méthode adoptée par l'article 6 de la proposition, et non par des dispositions autonomes, comme aux articles 4 et 5 de celle-ci. Il conviendra en outre de veiller à la qualité technique et rédactionnelle de ces adaptations. À cet égard, en plus de la critique qui vient d'être faite, une disposition comme par exemple celle de l'article 4 de la proposition, qui évoque des remboursements par « les mutuelles » des « frais payés en trop », sans se référer de manière précise et pertinente à la législation en matière d'assurance maladie-invalidité, doit être soumise à une nouvelle rédaction.

(4) F.-X. Delogne, « La domiciliation de l'enfant en hébergement égalitaire : enjeux et projet de réforme », *RTDF*, 2009, pp. 605 et 606.

vervat in artikel 36 van het Gerechtelijk Wetboek. De toepassing van artikel 44 van de voormelde wet van 8 april 1965 zou bijgevolg tot tal van moeilijkheden leiden.

In andere gevallen zou het begrip « bilocatie » interfereren met wetgevingen waarin reeds rekening is gehouden met het feit dat kinderen bij elk van hun gescheiden ouders kunnen verblijven (1).

De regeling van de gevolgen van het gelijkmatig verdeelde verblijf

3. De door het voorstel nagestreefde doelstelling om voor de toepassing van de wet- en regelgevingen die de toepassing van diverse regels koppelen aan de domiciliëring van de kinderen, de talrijke feitelijke situaties in acht te nemen die overigens in artikel 374, § 2, van het Burgerlijk Wetboek op de voorgrond worden gesteld, situaties waarin de betrokken kinderen hun leven op gelijke wijze verdelen tussen de woonplaatsen van elk van hun beide ouders, vereist niet dat aan deze kinderen twee woonplaatsen worden toegewezen, waarin het wetsvoorstel nochtans voorziet door te bepalen dat « de ambtenaar van de burgerlijke stand van de woonplaats van de beide ouders [...] de kinderen inschrijft op het adres van elk van de ouders » (2).

Om de nagestreefde doelstelling te bereiken, is het aangewezen en voldoende om de gevolgen van de betrokken feitelijke situaties te bestuderen.

De wetgever dient bijgevolg alle van kracht zijnde wetgevingen te onderzoeken die ongewenste gevolgen zouden hebben ten aanzien van de kinderen die op basis van een gelijkmatig verdeeld verblijf bij hun gescheiden ouders leven, en ten aanzien van laatstgenoemden. Hij moet op basis van dit onderzoek deze wetgevingen wijzigen met inachtneming van de nagestreefde doelstelling (3).

4. Zulk een werkwijze biedt het voordeel dat ze de wetgever de mogelijkheid biedt zelf duidelijk te bepalen welke wijzigingen wel degelijk aan zijn wens beantwoorden, rekening houdend met alle relevante gegevens inzake de bewuste wetgevingen, waardoor hij eveneens beter acht zal kunnen slaan op de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie voor alle situaties die door deze teksten geregeld worden.

Zo moet de wetgever in alle betrokken wetgevingen, die bijzonder talrijk zijn (4), zelf oordelen over het voordeel dat wordt geboden aan gescheiden ouders die hun kinderen een gelijkmatig verdeeld verblijf verschaffen, waardoor hij rekening zal kunnen houden met de noodzaak om te voorkomen dat de keuze van het type van huisvesting van de betrokken kinderen ingegeven wordt door andere motieven dan die welke het belang van het kind vereist, het enige aanvaardbare criterium volgens artikel 22bis,

(1) Dit is bijvoorbeeld het geval met de bepalingen van het « taken-decreet » van de Franse Gemeenschap die daarin ingevoegd zijn bij het decreet van de Franse Gemeenschap van 18 maart 2010 tot wijziging van het decreet van 24 juli 1997 dat de prioritair taken bepaalt van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs en de structuren organiseert die het mogelijk maken ze uit te voeren, op het gebied van de inschrijvingen in het eerste jaar van het secundair onderwijs, waar er reeds rekening mee is gehouden dat de ouders van de betrokken kinderen een verschillende woonplaats kunnen hebben.

(2) Voorgestelde artikel 374, § 2, vijfde lid (artikel 2 van het voorstel).

(3) Omwille van de rechtszekerheid moeten deze aanpassingen worden aangebracht in de wetgevingen zelf, naar het voorbeeld van de werkwijze die in artikel 6 van het voorstel is toegepast, en niet met autonome bepalingen, zoals in de artikelen 4 en 5 ervan. Bovendien moet worden toegezien op de technische en redactionele kwaliteit van deze aanpassingen. In dit opzicht dient, naast het bezwaar dat zonet is gemaakt, een nieuwe redactie te worden gemaakt voor een bepaling zoals bijvoorbeeld die van artikel 4 van het voorstel, waarin sprake is van terugbetalingen door « de ziekenfondsen » van de « teveel betaalde kosten », zonder dat op een duidelijke en relevante wijze wordt verwezen naar de wetgeving inzake de ziekte- en invaliditeitverzekering.

(4) F.-X. Delogne, « La domiciliation de l'enfant en hébergement égalitaire : enjeux et projet de réforme », *RTDF*, 2009, blz. 605 en 606.

Convention de New York du 20 novembre 1989 relative aux droits de l'enfant.

5. Il convient donc d'éviter de procéder, comme dans la proposition à l'examen, par des modifications ponctuelles et limitées aux législations concernées, complétées par une habilitation faite au Roi d'adapter l'arsenal législatif en vigueur. Il y a lieu de privilégier au contraire une modification directe, par la loi, des textes pertinents.

6. Il serait de mauvaise législation que la loi procède aux adaptations dont il est question dans l'ensemble des textes juridiques applicables, sans distinguer selon qu'ils sont de nature législative ou réglementaire (1).

Si c'était la loi qui devait modifier des textes réglementaires, il en résulterait que les dispositions ainsi insérées ne pourraient plus, à leur tour, être modifiées à l'avenir que par une autre loi, ce qui créerait des situations inextricables du point de vue de la légistique.

S'agissant des textes réglementaires, il appartiendrait donc au Roi ou, le cas échéant, au ministre compétent, sur la base en principe de l'habilitation dont ils bénéficient pour l'adoption des arrêtés concernés, de modifier ces derniers. À défaut d'habilitation expresse, le Roi puiserait pareille compétence dans Son pouvoir général d'exécution reconnu par l'article 108 de la Constitution.

7. Il appartiendra également au législateur de respecter les règles de répartition des compétences entre l'autorité fédérale, les communautés et les régions. La loi fédérale et les arrêtés royaux et ministériels ne pourraient intervenir que dans les limites des compétences fédérales.

Le respect des principes d'égalité et de non-discrimination

8. La législation nouvellement envisagée, qui entend régler les effets de certaines situations d'hébergement égalitaire, suscite en outre des difficultés au regard des principes d'égalité et de non-discrimination (2).

Ainsi, tout spécialement, au sein même de la catégorie des parents séparés et de leurs enfants, il paraît difficilement justifiable au regard de ces principes que le bénéfice des modifications envisagées soit réservé aux parents qui ont saisi le tribunal conformément à l'article 374, § 2, du Code civil et à leurs enfants, sans s'appliquer aux parents qui sont convenus entre eux, sans devoir recourir à la justice, d'opter pour l'hébergement égalitaire, conformément à l'article 374, § 1er, du Code civil ni à leurs enfants.

9. La proposition doit être amendée à la lumière de ces observations.

10. Compte tenu du caractère fondamental de celles-ci, il n'est pas nécessaire de procéder à l'examen de la proposition plus avant.

(1) Principes de technique législative — Guide de rédaction des textes législatifs et réglementaires, www.raadvst-consetat.be, onglet « Technique législative », recommandation n° 109.

(2) Sur la nécessité de respecter l'égalité en ce domaine, voir l'arrêt de la Cour constitutionnelle n° 3/2005 du 12 janvier 2005, ainsi que l'avis de la section de législation du Conseil d'État n° 41.594/2 du 8 novembre 2006 sur un avant-projet devenu la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (*Doc. parl.*, Chambre, 2006-2007, n° 2760/2, observation sur l'article 387).

vierde lid, van de Grondwet en artikel 18 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind.

5. Er mag dus niet, zoals in het onderzochte voorstel, worden gewerkt met specifieke wijzigingen die beperkt zijn tot de betrokken wetgevingen, aangevuld met een aan de Koning verleende machtiging om het van kracht zijnde wetgevend arsenaal aan te passen. Men moet daarentegen de voorkeur geven aan een rechtstreekse wijziging, door de wet, van de desbetreffende teksten.

6. Het zou getuigen van slechte wetgeving dat een wet de aanpassingen waarvan sprake is aanbrengt in alle wetgevend teksten die van toepassing zijn, zonder dat een onderscheid wordt gemaakt naargelang ze van wetgevend of reglementaire aard zijn (1).

Indien bij wet wijzigingen worden aangebracht in reglementaire teksten, zou dit tot gevolg hebben dat de aldus ingevoegde bepalingen op hun beurt in de toekomst alleen nog kunnen worden gewijzigd door een andere wet, wat uit een wetgevingstechnisch oogpunt tot onontwarbare situaties zou leiden.

In zoverre het om reglementaire teksten gaat, zou het dus aan de Koning of, in voorkomend geval, aan de bevoegde minister toekomen, in principe op basis van de machtiging waarover ze voor de aanneming van de betrokken besluiten beschikken, om deze besluiten te wijzigen. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke machtiging zou de Koning zulk een bevoegdheid ontleen aan Zijn algemene uitvoeringsbevoegdheid toegekend bij artikel 108 van de Grondwet.

7. Het komt de wetgever eveneens toe om de regels inzake de verdeling van de bevoegdheden tussen de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten na te leven. Een federale wet en koninklijke en ministeriële besluiten kunnen alleen binnen de grenzen van de federale bevoegdheden tot stand komen.

De naleving van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie

8. De nieuwe overwogen wetgeving, die de gevolgen van bepaalde situaties van gelijkmatig verdeeld verblijf beoogt te regelen, doet bovendien problemen ontstaan ten aanzien van de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie (2).

Zo lijkt het meer in het bijzonder binnen de categorie van gescheiden ouders en hun kinderen, ten aanzien van deze beginselen moeilijk te verantwoorden dat het voordeel van de overwogen wijzigingen alleen zou toekomen aan de ouders die zich tot de rechtbank hebben gericht overeenkomstig artikel 374, § 2, van het Burgerlijk Wetboek en aan hun kinderen, maar niet aan de ouders die onderling zijn overeengekomen, zonder zich tot de rechtbank te wenden, om te opteren voor een gelijkmatig verdeeld verblijf, overeenkomstig artikel 374, § 1, van het Burgerlijk Wetboek, noch aan hun kinderen.

9. Het voorstel moet in het licht van deze opmerkingen worden gemendeerd.

10. Gelet op het fundamentele karakter van deze opmerkingen is het onnodig het voorstel grondiger te onderzoeken.

(1) Beginselen van de wetgevingstechniek — Handleiding voor het opstellen van wetgevend en reglementaire teksten, www.raadvst-consetat.be, tab « Wetgevingstechniek », aanbeveling nr. 109.

(2) Over de noodzaak om op dit gebied het gelijkheidsbeginsel in acht te nemen, zie arrest nr. 3/2005 van 12 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, alsook advies nr. 41.594/2 van 8 november 2006 van de afdeling Wetgeving van de Raad van State over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (*Parl. St.*, Kamer 2006-2007, nr. 2760/2, opmerking over artikel 387).

La chambre était composée de

M. Y. Kreins, président de chambre,

M. P. Vandernoot et Mme M. Baguet, conseillers d'État,

Mme A. Weyembergh, assesseur de la section de législation,

Mme B. Vigneron, greffier.

Le rapport a été présenté par M. X. Delgrange, premier auditeur-chef de section.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de Mme M. Baguet.

Le greffier,

B. VIGNERON.

Le président,

Y. KREINS.

De kamer was samengesteld uit

De heer Y. Kreins, kamervoorzitter,

De heer P. Vandernoot en mevrouw M. Baguet, staatsraden,

Mevrouw A. Weyembergh, assessor van de afdeling Wetgeving,

Mevrouw B. Vigneron, griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de heer X. Delgrange, eerste auditeur-afdelingshoofd.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van mevrouw M. Baguet.

De griffier,

B. VIGNERON.

De voorzitter,

Y. KREINS.